Edgar Allan Poe

CORBUL

Edgar Allan Poe

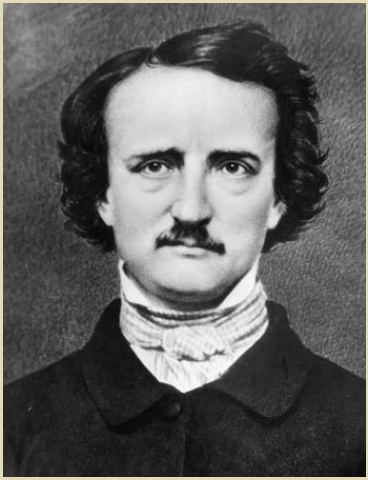

Corbul

The Raven
1845

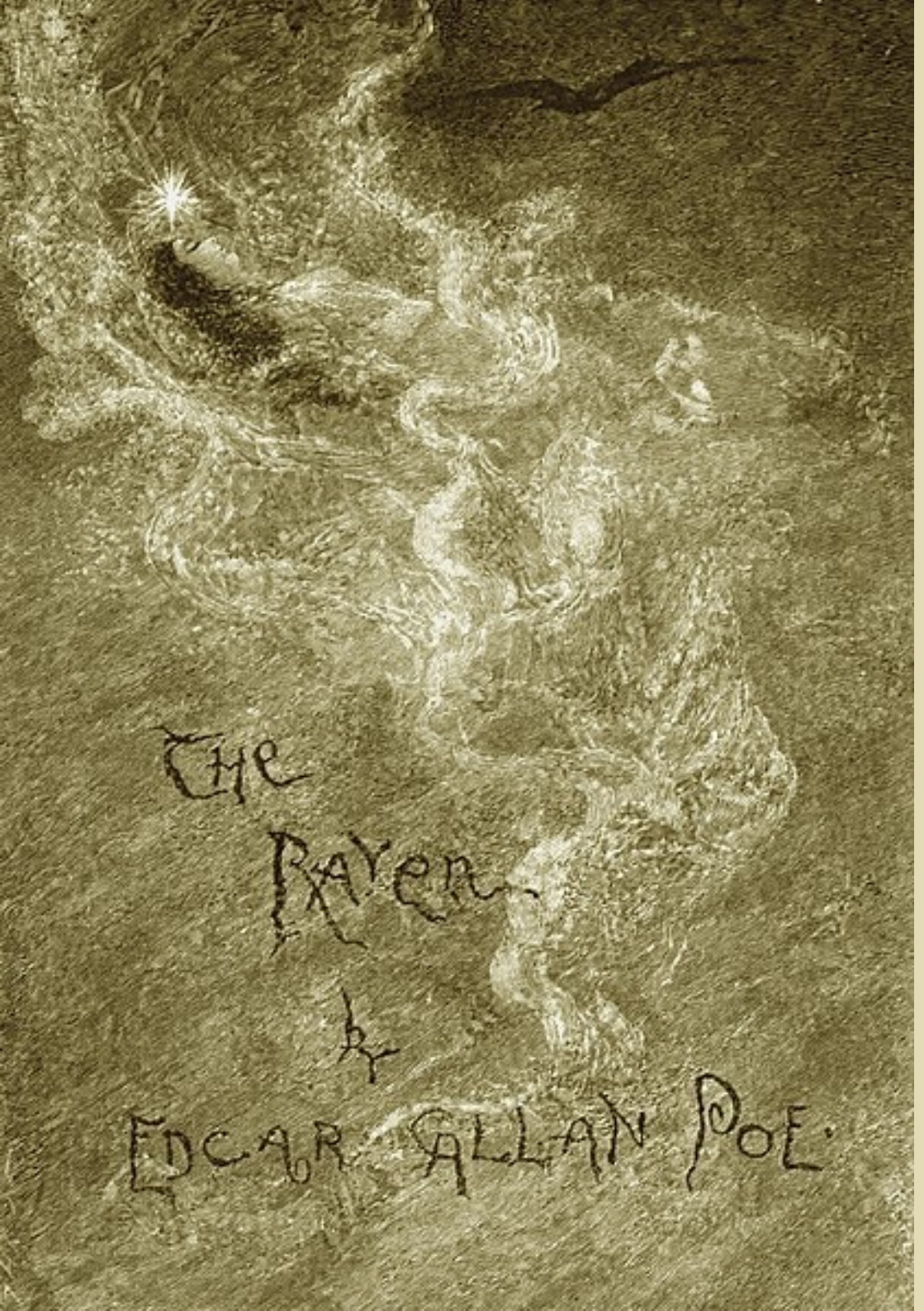
The Raven
by
Edgar Allan Poe.

CORBUL

Stând, cândva, la miez de noapte, istovit, furat de șoapte
Din oracole cețoase, cărți cu tâlc tulburător,
Piroteam, uitând de toate, când deodată aud cum bate,
Cineva părea că bate – bate-n ușa mea ușor.
„E vreun trecător – gândit-am – *și-a bătut întâmplător.*
Doar atât, un trecător.”

O, mai pot uita vreodată? Vânt, decembrie cu zloată,
Jaru-agoniza, c-un straniu dans de umbre pe covor,
Beznele-mi dădeau târcoale – și niciunde-n cărți vreo cale
Să-mi aline greaua jale – jalea grea pentru Lenore –
Fata fără-asemuire – îngerii îi spun Lenore –
Nume-n lume trecător.

În perdele învinse roșul veșted de mătase

Cu-o foșnire de neliniști, ca-ntr-un spasm chinuitor;
Și-mi spuneam, să nu mai geamă inima zvâcnind de teamă:
„E vreun om care mă cheamă, vrând să afle-un ajutor
– Rătăcit prin frig și noapte vrea să ceară-un ajutor –
Nu-i decât un trecător.”

Astfel liniștindu-mi gândul
și de spaime dezlegându-l,
„Domnule – am spus – *sau doamnă, cer iertare, vă implor;*
Podidit de oboseală eu dormeam, fără-ndoială,
Și-ați bătut prea cu sfială, prea sfios, prea temător;
Am crezut că-i doar părere!” Și-am deschis, netemător,

Beznă, niciun trecător.

Și-am rămas în prag
o vreme, inima simțind
cum geme,
Năluciri vedeam, cum n-
a avut vreun muritor;
Noapte numai,
nesfârșită, bezna-n
sinea-i adâncită,
Și o vorbă, doar șoptită,
ce-am șoptit-o eu:
„Lenore!”
Doar ecoul adânc al
beznei mi-a răspuns
șoptit: *„Lenore!”*
Doar ecoul trecător.

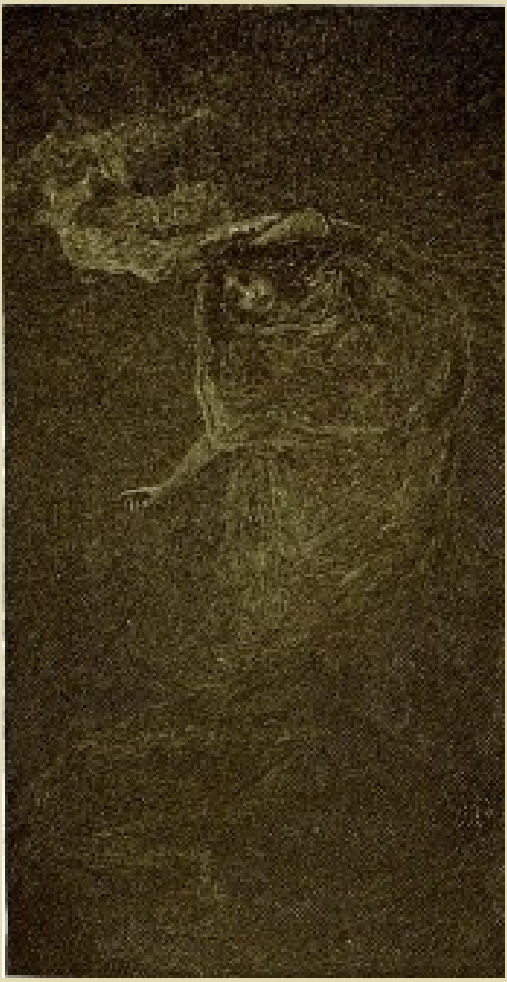

Întorcându-mă-n odaie, tâmplele-mi ardeau văpaie,
Și-auzii din nou bătaia, parcă mai stăruitor,
„La fereastră este, poate, vreun drumeț străin ce bate...
Nu știu, semnele-s ciudate, vreau să aflu tâlcul lor.
Vreau, de sunt în beznă taine, să descopăr tâlcul lor!”
Vânt și niciun trecător.

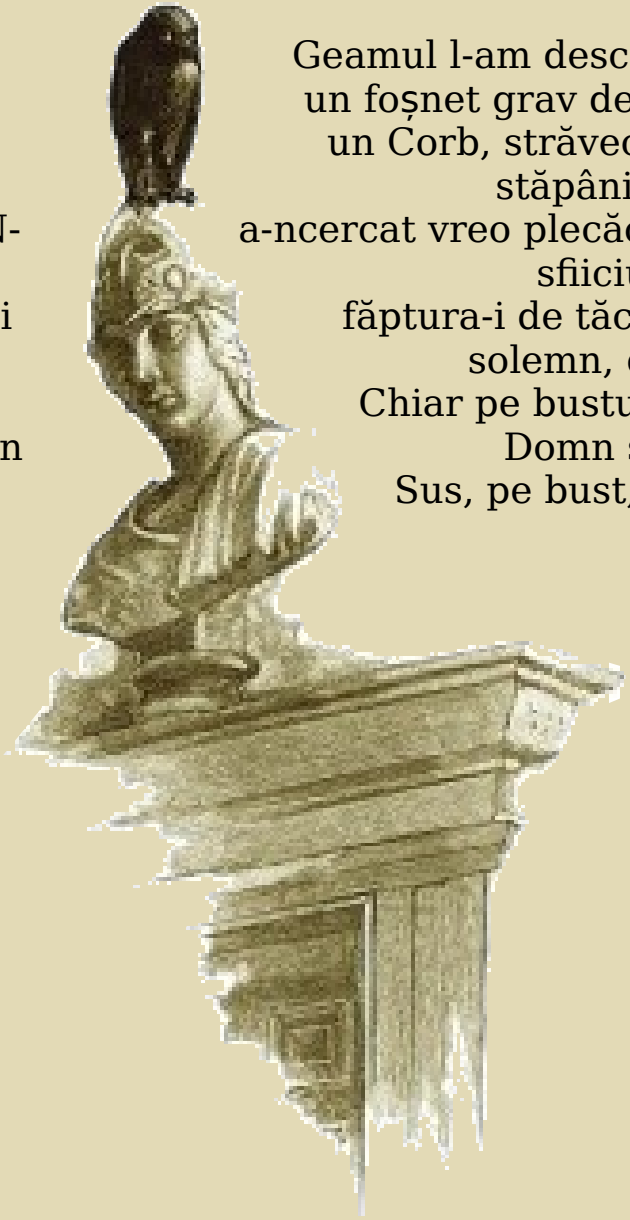

Geamul l-am deschis o clipă și, c-
un foșnet grav de-aripă, a intrat
un Corb, străvechiul timpului
stăpânitor.
N- a-ncercat vreo plecăciune de salut sau
sfiiciune,
Ci făptura-i de tăciune și-a oprit,
solemn, din zbor,
Chiar pe bustul albei Palas – ca
un Domn stăpânitor,
Sus, pe bust, se-opri din zbor.

Printre negurile-mi dese, parcă-un zâmbet mi-adusese,
Cum privea, umflat în pene, țanțoș și încrezător.
Și-am vorbit:
„Ți-e creasta cheală, totuși intri cu-ndrăzneală,
Corb bătrân, strigoi de smoală dintr-al nopții-adânc sobor!
Care ți-e regalul nume dat de-al Iadului sobor?”
Spuse Corbul:
„**Nevermore**.”

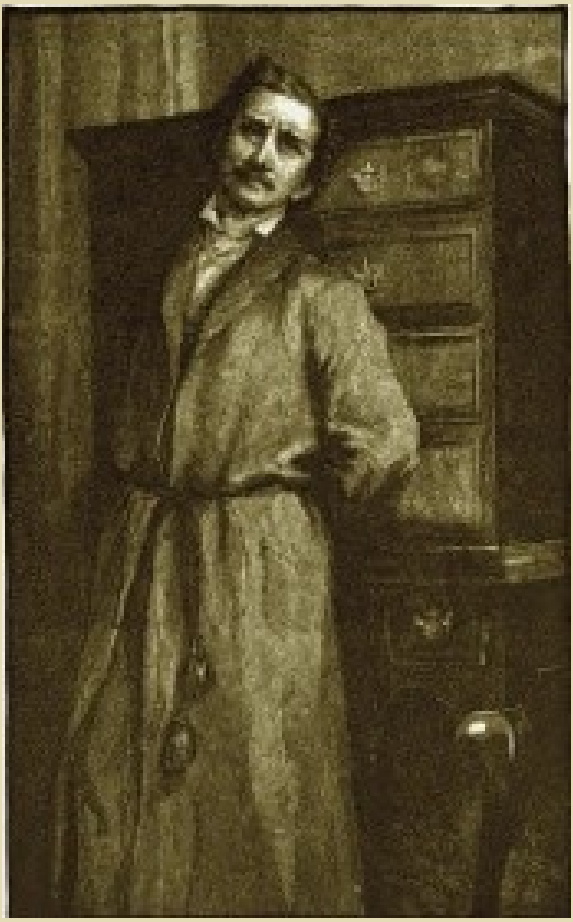

Mult m-am minunat, firește, auzindu-l cum rostește
Chiar și-o vorbă fără noimă, croncănită-ntâmplător;
Însă nu știu om pe lume să primească-n casă anume
Pasăre ce-și spune-un nume – sus, pe bust, oprită-n zbor –
Pasăre, de nu stafie, stând pe-un bust strălucitor-
Corb ce-și spune: „**Nevermore**.”

Dar, în neagra-i sihăstrie, alta nu părea că știe,
Sufletul și-l îmbrăcase c-un cuvânt sfâșietor.
Mult rămase, ca o stană. N-a mișcat nici fulg, nici pană,
Până-am spus:

„S-au dus, în goană, mulți prieteni, mulți,
ca-n zbor –
Va pleca și el, ca mâine, cum s-a dus
Nădejdea-n zbor”.
Spuse Corbul: „**Nevermore**.”

Uluit s-aud că-ncearcă vorbă cugetată parcă,
M-am gândit: „*E-o vorbă numai, de-altele-i neștiutor.*
L-a-nvățat vreun om, pe care Marile Dezastre amare,
L-au purtat fără-ncetare cu-ăst refren chinuitor –
Bocetul Nădejdii-nfrânte i-a ritmat, chinuitor,
Doar cuvântul: «**Nevermore**».”

Corbul răscolindu-mi, însă, desnădejdea-n suflet strânsă,
Jilțul mi l-am tras alături, lângă bustul sclipitor;
Gânduri rânduiam, și vise, doruri, și nădejdi ucise,
Lângă vorba ce-o rostise
Corbul nopții, cobitor –
Cioclu chel, spectral, sinistru, bădăran și cobitor –
Vorba **Nevermore**.

Nemișcat, învins de frică, însă negrăind nimica,
Îl priveam cum mă fixează, până-n gând străbătător,
Și simțeam iar îndoiala, mângâiat de căptușeala
Jilțului, pe care pala rază-l lumina ușor –
Dar pe care niciodată nu-l va mângâia, ușor,
Ea, pierduta mea Lenore.

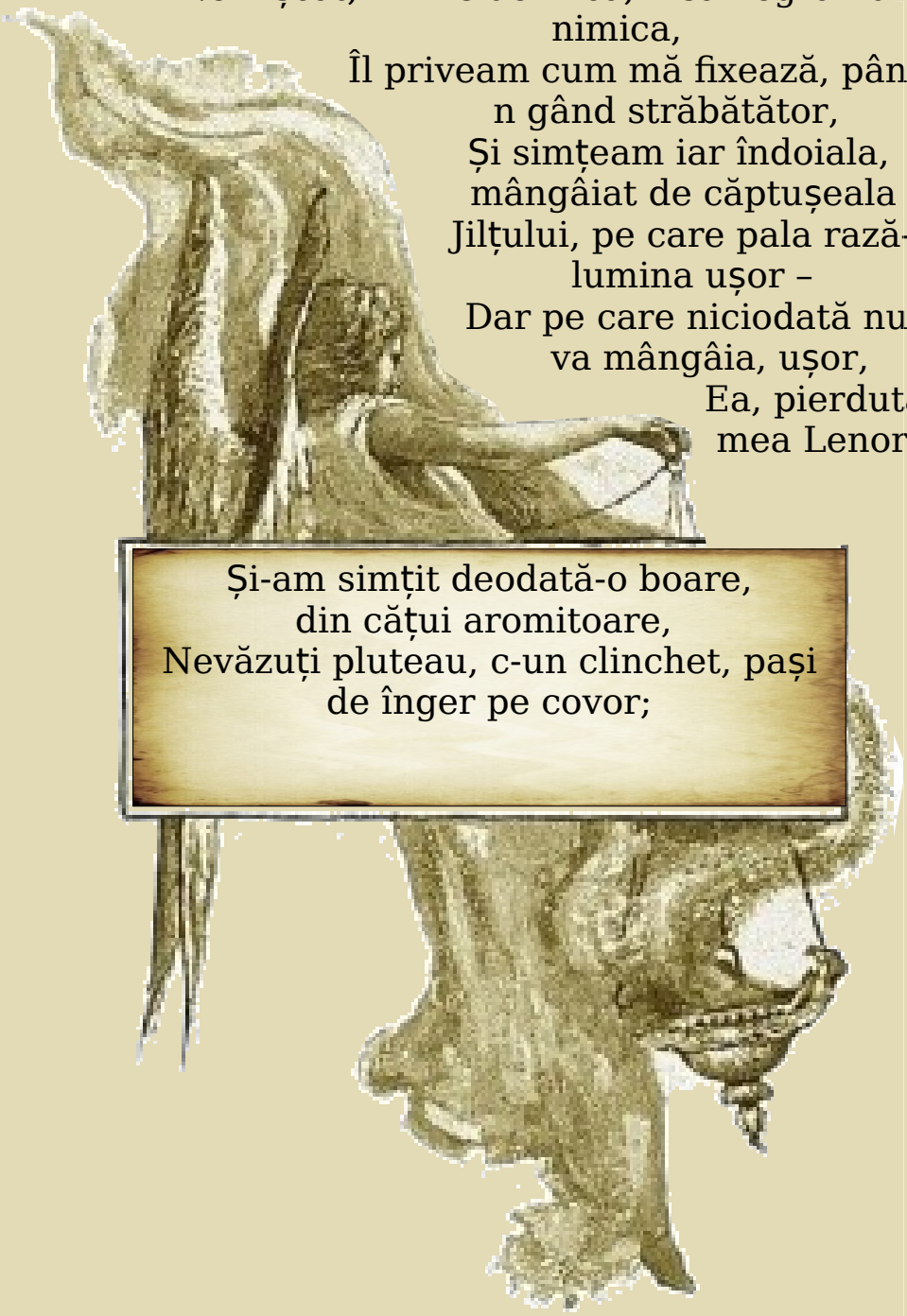

Și-am simțit deodată-o boare,
din cățui aromitoare,
Nevăzuți pluteau, c-un clinchet, pași
de înger pe covor;

„Ție, ca să nu mai sângeri, îți trimite Domnul îngeri”
–
eu mi-am spus –, *să uiți de plângeri, și de dusa ta Lenore.*
Bea licoarea de uitare, uită gândul la Lenore!”
Spuse Corbul: „**Nevermore**.”

„Tu, profet cu neagră pană, vraci, oracol, sau satană,
Sol al Beznei sau al Gheenei, dacă ești iscoditor,
În noroasa mea ruină, lângă-un țărm fără lumină,
Unde spaima e regină – spune-mi, spune-mi te implor,
Este-n Galaad – găsi-voi un balsam alinător?”
Spuse Corbul: „**Nevermore**.”

„Tu, profet cu neagră pană, vraci, oracol,
sau satană,
Spune-mi, pe tăria bolții și pe Domnul iertător,
Sufletu-ntâlni-va oare, în Edenul plin de floare,
Cea mai pură-ntre fecioare – îngerii îi spun Lenore –
Fata căreia și-n ceruri îngeri îi spun Lenore?”
Spuse Corbul: „**Nevermore**.”

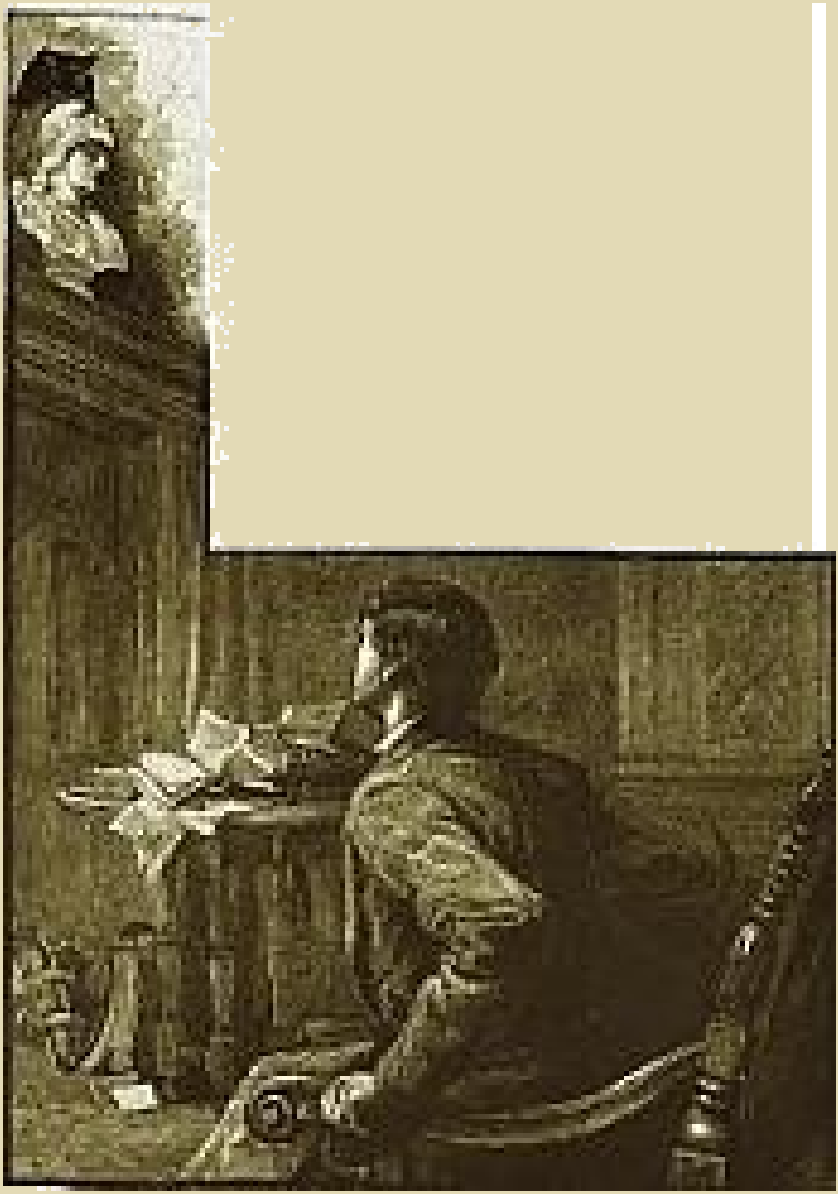

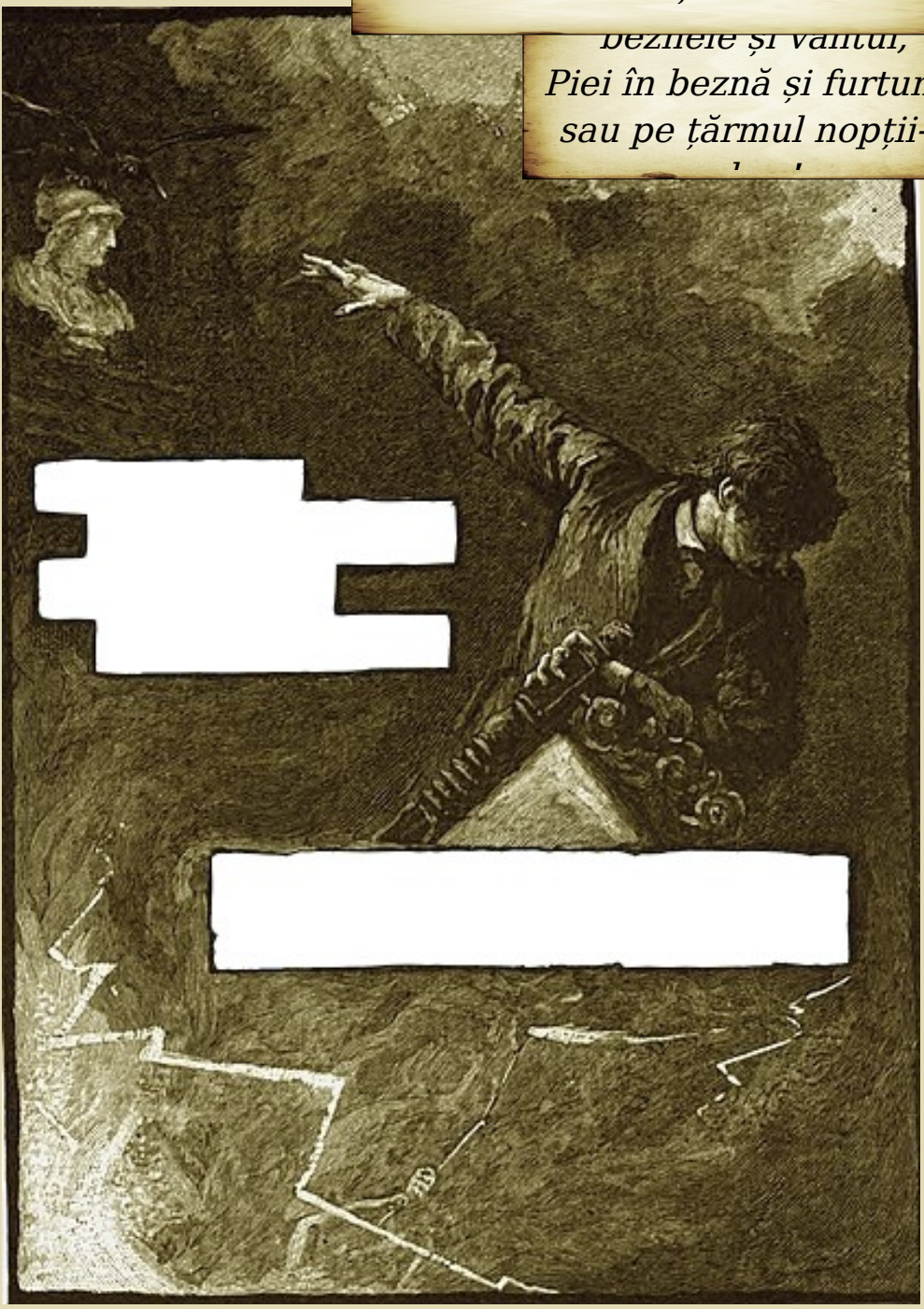
Nu-mi lăsa nici fulg în casă
din minciuna-ți veninoasă!
bezhiele și vântul,
Piei în beznă și furtună,
sau pe țărmul nopții-n

Singur pentru veci mă lasă! Pleacă de pe bust în zbor!
Scoate-ți pliscu-nfipt în mine, pleacă la Satan, în zbor!”
Spuse Corbul: „**Nevermore**.”

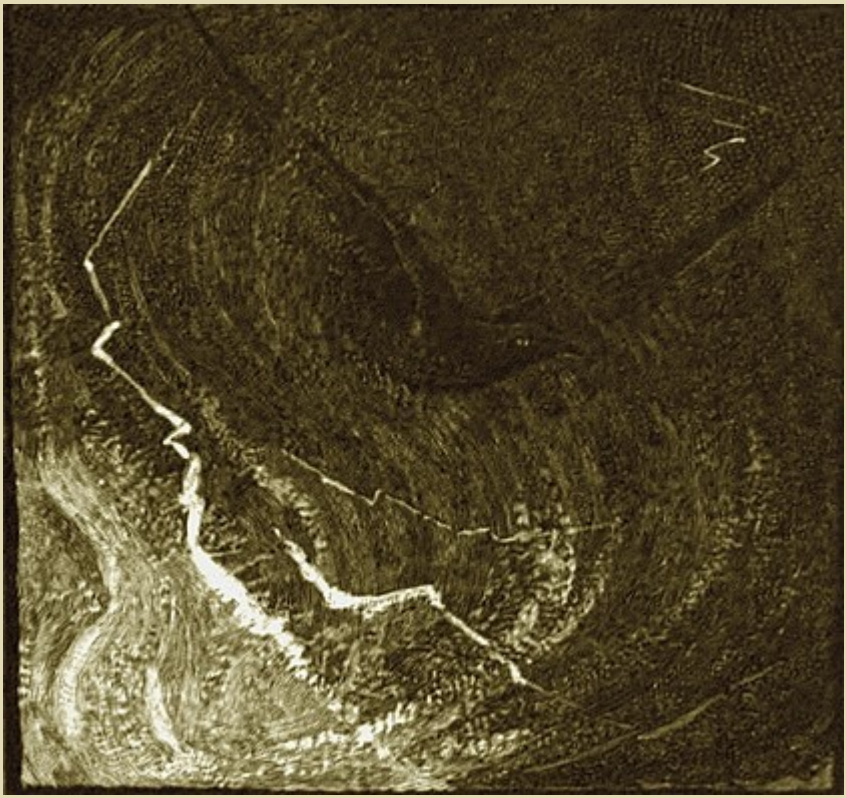

Și de-atunci, pe todeauna, Corbul stă, și stă într-una,
Sus, pe albul bust, deasupra ușii mele, pânditor,
Ochii veșnic stau de pază, ochi de demon ce visează,
Lampa își prelinge-o rază de pe pana-i pe covor;
Știu, eu n-am să scap din umbra-i nemișcată pe covor.

Niciodată – **Nevermore**.